

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΑΔΟΝ 38. Φεβρουαρίου 9.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

**Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.**

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, δόδες Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπ. Ἰηρωτέα ἑτάσιος Συνδρομή.	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἔξημηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἑτήσιος Σύνδρομη τουρκική λίρα.	1.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἑτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορδανίᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	1.

ΕΙΔΟΗ ΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοτοιοῦμεν πρὸς τὸ φελόμαυσον κοινὸν, δῆτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτίν καθογητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐεπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἰστρήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φελοδογικὸν οὐ μνηστήριματε εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐθὴν τῶν ἐν Παρισίοις βεβλεπω- λείων τειχῆν.

*Ἐπίσης παντούδι βλέπου γραφικήν διά τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.
Ἐγκαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.*

- * Γεωμετρίας και ὑποδείγματα.
 - * Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς και Ὀπτικῆς.
 - * Φυσικῆς, Ἰστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας και Βοτανικῆς.
 - * Χειρουργικά.

‘Υποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χρημάτα ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπουραφίαν κλ. κλ.

Αναγγελομένης ἐπίτες, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτέν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικόν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — τὸς τόμου ὀλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὄρατων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμίνον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδετοῦ 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἴερομάτων ἐκ τῶν νεωστί^{τον} ημοσιεύθέντων εἰς Παρισίους, τιμώνται παρὰ τῷ ιδίῳ ὄραχ. 4: 15. 2: 30 καὶ 3.
κατ' ἀναλογίαν ἑκάστου ἀντίτυπου.

Οστις δις ήθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιπον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαπέρων παρ' αὐτῷ οὐρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερου μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἐξ χειρῶν ἐν ἀντίτιπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.—

Αἱ παραγγελίαι γένονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ του
Ἀθηναῖσιν.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

ИСТОРИМА

УПД

Δ. N. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

(Συνέχεια. Τόδε αριθ. φυλ. 37.

ΕΠΙΛΟΓΩΣ

Είναι τρίτη ὥρα Μ. Μ. καὶ ἡ ἀνθεσέσμη τῶν ἵπποτῶν μου ἀπολ-
πισμένη νὰ ἀνεύρῃ τὸν Προηγούμενόν της, ἥλθε καὶ ἐκάθησε περὶ τὴν
στρογγύλην ἐκ μαρμάρου τράπεζαν τοῦ καρφενέλου τῆς ὥρας Ἐλ-
λάδος, καὶ μὴν σᾶς φρνῇ διόλου παράδοξον, ἢ εἴκητης νὰ πέρι καρ-
φὲν, ἐνῷ πρὸ εἰκοσιν ὥρῶν εἰς τὸ αὐτὸν μέρος ἔπινε τέτ’ ὁ καρφὲς
εἰναι πάστης; διαθέτεως δεκτικής, καὶ τὴν χρυνὴν ἐκχειλοῖ καὶ τὴν θλί-
ψιν καταπταλάζει οὐδέλως δύμας ἐμλίθετο, διὰ τὴν δλιγνώδον αὐτὴν
ἐκλειψίν τοῦ Προηγούμενου μόνον ἀντισύγει. Οὔτε πάλιν ἔχαιρεν,
ἀλλὰ καθεὶς, ἔχων ἐνώπιόν του κύπελον πλήρες καρφὸς ἐξ’ αὐτοῦ ἐπροσ-
πίζεις νὰ καταπιέσῃ τὸν ἀνερχόμενον ἄτμον αὐτοῦ, διὸ τοῦ καπνοῦ τοῦ
σιγάρου του, τὸν δόποιον ὃς πυρίπνοα θύρᾳ ἀπέπνεον τοῦ στόματος καὶ
τῶν ρωθίνων, χωρὶς νὰ προφέρωστι λέξιν ἐνῷ τὸ βλέμμα των ἐπρόδιδε-
μακαριότητά τινα, ητίς ἀπεικονίζει τὴν εὐχάριστον κατάστασιν ἀνθρώ-
που, δοτις εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἀρμονίαν μὲ τὴν συνείδησίν του, ἢ ἂν
θέλετε, ἀνθρώπου λέγοντος «ἄρδεν τελοσπάντων δὲν ἔχει νὰ κάμη τις
καλλίτερον, εἶναι δώρον θεοῦ νὰ δύναται νὰ πίνῃ καρφέν, καπνίζων ἐν
σιγάρον του».

— Πλὴν τὶ διελογίζοντο; Τῇ ἀληθείᾳ καθελεν εἰσθαι τόλμη νὰ μαντεύῃ τις τὰ ἄδυτα τῶν ἀνθρωπίνων διαλλογῆσμάν, ἢν ἐνίστη συστοιχώματα δὲν ἀντανακλήτην σκιάν τῆς ἀνακυκλούσης ἴδεας, προδίδουσα τὸ αἰσθημα εἰς ἐνέπιφράνημα ἀκούσιον, μίκην ριπήν δρθαλμοῦ ἢ τὴν ἔλαφρὰν καὶ ἀκαριαίαν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου. Ότι δὲ καὶ οἱ πιπόται μου διελογίζοντο περὶ τοῦ Προηγουμένου, οὐδεμία ἀμφισσολία, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτε μεν τοῦ ἔνδε, ὅτε δὲ τοῦ ἄλλου τὸ βλέμμα, ἐστρέφετο πρὸς τὴν θύραν σύνυπόμονον, ως ὃν

λεγε — μὰ τὶ διάβολο ἐγένετο! — Εἶναι τώρα πέντε δλόκληραι ὥραι ἀφ ἡς ἀπεχωρίσθηκεν εἰς τῆς μαγίσσους τὴν θύραν, ἡτις βεβαίως ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποσχόλησεν ἐπὶ μίαν ὥραν· διότι δὲν εἶχε παρέλθει καὶ πλειστέρα, ὅτε τὴν συναντήσαμεν εἰς τὴν μεγάλην δδόν ροδόχρου καὶ εῦχαριν, ρίπιουσκαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά ἐκεινοτὸ γοργὸν ὃς ἡ κίνησις βλέμμα της.

Καὶ τῷ ὄντι, μόλις, ὃς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ήμδην, διέδη δ Προηγούμενος τὸ κατώφλιον τῆς ὁποίας ἀπεικονίσαμεν θύρας, καὶ ἀμέσως ὁ νεανίκης, δοτις ἔχρησίμευσεν ὁ διερμηνεὺς, ὃς εἶπεν, τῆς μετὰ τῆς μαγίσσους συνεντεύξεως τοῦ ἔξριψεν κατόπιν αὐτοῦ βλέμμα βαθὺ καὶ

— Αἴγαμεν, εἶπεν φίλοι, ἄγαμεν ὁ Προηγούμενος ἐξησφαλίσθη.

— Τι σημαίνει τοῦτο ἥρωτησκαν ἐκείνοι;

— Σημαίνει, ὑπέλαθε γελῶν δινεανίκης, ὅτι περιττὸν ἔθελεν εἰσθαι νὰ περιμένωμεν εἰς τὴν γωνίαν· διότι οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μαγίσσην αὐτὴν κατοικίαν, ἔξερχονται δι' ἀλλης ὁδοῦ καὶ πότε, μὰ τὴν ἀληθειαν, εἶναι ἀδηλον. Τοῦτο ἔξηρτηται ἀπὸ τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς μαγίσσους, ἡ τὴν ἀξίαν τῶν ἀνακαλυφθησούμενων μυστηρίων καὶ τοῦ Προηγούμενου μᾶς ὑποθέτω ὅτι Θὰ ἡναὶ τόσον περιεργα, σον δ φόνος τοῦ Συνταγματάρχου, ἡ ἡ ἴστορία τῆς μαγίσσους εἰς ἦν ἐμπεριλαμβάνεται, καθὼς μαντεύω

— Ποτέ μου δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴν νὰ λύω αἰνίγματα, εἶπεν ἀσθυματίνων τὸ ἀρκούδιον. Λοιπὸν η δόσεις μᾶς τὴν λύσιν, τὸν δσων λέγεις, νεανίσκει μου, η μὰ τοὺς ἄγιους μας! τὴν λαμβάνω ἀμέσως παραβιάζων τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν θύραν τῆς καλῆς σου μαγίσσους;

— Ε! στάσου δὲ, καλότυχες ὀδίγην ὑπομονὴν, μὴν κοπιάζης τοῦ κακοῦ, διότι η θύρα ἀν καὶ φαίνεται σεσαθρωμένη ἔξωθεν, ἔσωθεν δύμας εἶναι δικλειδωτή.

Καὶ τῷ ὄντι μόλις δ Προηγούμενος διήρχετο ἀνὰ μίαν θύραν μετὰ προφυλάξεως ὅπισθεν αὐτοῦ ἐρμητικῶς ἐπεκλείσαντο ἔνευ θορύβου τὰ εὔστροφα φύλλα ἐκάστης, ὑπὸ δύω γειρῶν πεντηκονταέτου γυναικὸς, αἵτινες δώμοιαζον ὃς δύω ράθδοι ἐσκωριασμένου σιδήρου, καὶ τῆς δοποίας δ στρογγύλος καὶ μικρὸς δρθαλμὸς (διότι ἔνα εἶχεν) χωμένος εἰς τὸ βάθος τῆς κοίτης του, ἀπέχυνε εἰς πᾶσαν στροφὴν του λάρμψιν, οἷαν ἀφίνει ἐν νυκτὶ χειμῶνος μία λευκὴ ἀστραπή.

— Καὶ πρὸς τί αἱ προφυλάξεις αὗται;

— Διότι τὰ μαγικὰ, καθὼς ἐκατάλαβα, εἶναι καθὼς τὰ μαθηματικὰ ἀπαιτοῦν ἡσυχίαν, καταστρέφεται ἡ γοητεία των, καὶ ὁ ἐνεργῶν δαιμῶν παραβλέπεται, καθὼς τοῦ μαθηματικοῦ τὸ πείραμα, ἀμα τῷ ταράξης τοὺς κύκλους. Διὰ τοῦτο, βλέπετε, ὅτι καὶ ἡ ἔξοχος αὐτὴ τεχνίτης, ἔξασκετ τὸ ἐπάγγελμά της τὴν αὐγὴν καὶ τὸ ἐσπέραρε.

— Καλὲ δὲν μὲ κρατεῖς ἐμὲ! Θὰ κτυπήσω, θὰ φωνάξω· εἶμαι ἵκανὸς νὰ διώξω ὅλους τοὺς διαβόλους της, ἀν δὲν θελήσουν νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειά μου. Εἶπε καὶ ἐκινήθη τὸ ἀρκούδιον.

— Μὴ τρέχης δά! καὶ ἀντὶ νὰ διώξῃς τοὺς δαιμόνας, θὰ ἔξεγείρης τὴν συνοικίαν δλόκληρον· καὶ διόλου παράδοξον, νὰ καταμυνθῶμεν ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς ἡσυχίας ἐνῷ εἰς δύω λέξεις σοὶ λύω ἐγὼ τὸ αἰνιγμα.

— Δύω λέξεις; εἶναι πολλα, νομίζω· καὶ τότε θὰ ἡναι γρίφος· διότι τὰ αἰνίγματα συνήθως εἶναι μονοσύλλαβα.

— Εἶχες δίκαιον, γρίφος εἶναι λοιπὸν, τὸν δρόπον τὴν στιγμὴν ταῦτην ἵσως ἔλυσεν δ Προηγούμενος, ἀνακαλύπτων ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς μαγίσσους τὴν μυστηριώδη του.

— Τι; η μάγισσα εἶναι η μυστηριώδης του!

— Τίς τὸ εἶπε;

— Σὺ τούλαγχιστον, αὐτὸν ἐνοήσαμεν.

— Απεναντίας, ἐγώ ηθελα νὰ εἰπω, ὅτι η μυστηριώδης του εἶναι η μάγισσα.

— Ή, ἐκατάλαβα· δὲν εἴραι αὐγὸ, αλλ' η γρηγά τάφαρε.

— Χά! χάλ ἀνεκάγχασεν ὁ κύκλος τῶν ἴπποτῶν, δοτις ἐμορφόθη περὶ αὐτούς. Λοιπὸν δ Προηγούμενος μας περιεπλέχθη εἰς τὰ δίκτυα, καὶ σὺ τὸ γνωρίζεις; διάβολε! αὐτὸν εἶναι νόστιμο.

— Τὸ γνωρίζω! δηλαδὴ τὸ συμπεράινω, καὶ ἀκούσατε τὸ πῶς, ἐνῷ θὰ ἀπεργάμεθα δμως, μὴ ποτε ισταμένους ἐνταῦθα μᾶς ἐκλάβωσιν ὡς συνομώτας.

— Καὶ τὸν Προηγούμενον θὰ τὸν ἀφήσωμεν λοιπὸν; δὲν θὰ τὸν περιμείνωμεν;

— Εἶναι περιττὸν, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, μὲ νφος πεποιθήσεως, καὶ ἔβαδισε σύρων κατόπισθεν αὐτοῦ τὴν ἀκολουθούσαν περιέργειαν τῶν ἴπποτῶν.

— Μετά τινα βρήματα, ἀφοῦ πλέον δὲν ἐφαίνετο η μυστηριώδης θύρα τῆς μαγίσσους, ὁ νεανίας ἔστη, ἔθηξε δις η τρίς καὶ οἱ ἴπποται συεπειρώθησαν.

— Λέγε λοιπὸν, μᾶς ἔπινξεν η περιέργεια τελοσπάντων.

— Τελοσπάντων, κύριοι, ίδού τι γνωρίζω, ἀλλὰ βαδίζετε, δλίγα ἔχω νὰ σᾶς εἴπω καὶ σύντομα· σᾶς ἀφίνω δὲ κατόπιν νὰ μαντεύσητε καὶ σεῖς, ἀν η μυστηριώδης εἶαι η μάγισσα, η η μάγισσα εἶναι η μυστηριώδης· διότι τὸ κατ' ἐμὲ ἀμφότερα τὰ ἐπίθετα προσωποποιοῦν μίαν πολυθέλγυτρον Κυρίκν τῆς πορωτευούσας μας, διὰ τὴν δροῖαν καὶ δλυνθιακοί, καὶ ἀκροστιχίδες ἐγράφησαν, καὶ αἷμα, ἀν θέλετε, ἔχυθη, καὶ μίσος ἀσπονδὸν ἐγεννήθη μεταξὺ φίλων, διὰ τὰ παθήματα τῶν δροίων συνεπάθαινεν η ὥφαια αὐτὴ εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς τρίτου, τὸν δρόπον ἡγγνωμόνει, διότι τὸν ἐγγνώρισεν εἰς τὰς μικρὰς λύπας της, καὶ τὸν δρόπον ἐγκατέλιπε τὴν ἐπαύριον, διότι εἶχε τόσας πολλὰς θλίψεις, ὡστε ἀδύνατον ητο, ὃς ἔλεγε, νὰ τὰς χωρήσῃ μία καρδία καὶ νὰ τὰς ἀντιληφθῇ εἰς νοῦς. Ο κόσμος δλόκληρος εἶαι αὐτὴν εἶναι ἐν μικρὸν ποτήριον πλήρες δύστατος, εἰς τὸ δρόπον ἄμα μίαν φανίδα ἐνστάζης ἀποτόμως ἐκχειλίζει. Προσπάθει λοιπὸν νὰ εὑρίσκῃ τὰ κενὰ μέρη καὶ ταῦτα

είναι αἱ ἐντελεῖς καρδίαι, ὡς τὰς δνομάζει, τὰς δποίας είναι ἵκανη νὰ πλενέσῃ εἰς ἔν της βλέμμα μόνον· νὰ κερδίζῃ δὲ αὐτὰς περιπαθῶς τὴν πρώτην ἡμέραν, καὶ τὴν τρίτην ἐγκαταλειμπάνουσα, μετὰ συναισθήσεως πάτοτε, τῶν θλίψεων τῆς τὸ προσφιλές ἔρεισμα, νὰ διαχύνηται εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα ἦν ἡθελε συναντήσει ἡ ζωηρὰ φραντασία τῆς.

Ἐγὼ τοιαύτην τὴν ἐγνώρισα πρὸ τριῶν μηνῶν. Ή γνωριμία μας διπήρεις περιπαθής, πλὴν διλιγοχρόνιος κατὰ τὰς ἐμφύτους ἀρχὰς τῶν σχέσεων τῆς. Τὴν ἐγνώρισα εἰς στιγμὰς ἀπελπισίας, δὲ ἀπατηθεῖσα εἰς τὰς συζυγικὰς ἀλτίδας τῆς, ὡς μοὶ ἐξωμολογήθη, ἐπλήρωνε τὴν ἀπάτην δι' ἀπάτης, καὶ κατέπιν εἰς πεῖσμά μου διότι ἐζυλοτύπησα εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς ξένου, ἐπεριποιήθη ἐκεῖνον, διὰ νὰ δυσάσῃ ἐμέ. Τὴν κατεδίωξιν, ἀνεκάλυψα τὴν κατοικίαν τῆς μαγίσσης, τὴν δποίαν ἕστησεν ὡς παγίδα, εἰς ἦν συνελάμβανεν δους; εὑρισκεν ἄξιους τῶν αἰσθημάτων τῆς. Εἴμεθα τότε εἰς ἐντελή ρήτην καὶ τὸ μέτος μου ἦτας παπονδόν, εἰχε τὴν τέχνην ὅμως νὰ τὸ διατεθάσῃ, διότι μόλις ἐννόησεν, διτὶ ἐπαίχθη καὶ ἀντ' ἄλλου παρέστην ἐγὼ, ἐρρίφθη εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισίν μου ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου, καὶ μίχ λειποθυμία διαρκέσασα ἐπὶ τρεις ὥρας, δὲν ἤκρετε νὰ τὴν κάμη νὰ σιωπήσῃ τὰς θλίψεις, δισας τῇ ἐπροξένησεν ἡ ἰδιότροπος; Ζηλοτυπία μου, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσω, διτὶ ἐμὲ ἐδέχετο ὑπὸ τὸ φυεῖδες ὄνομά μου. Τὴν συνάδεσα πανταχοῦ ἐπὶ δύω ημέρας, πλὴν τὴν τρίτην ἀνεκάλυψα, διτὶ ἤμην τὸ κάλυμμα τῶν μετὰ τοῦ ξένου παρεκτοπῶν τῆς; ἔπινεξα τὸ ἔτοιμον νὰ ἐκραγῇ αἰσθημά μου καὶ μὲ εὐχαρίστησίν μου εἶδα τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, καὶ ἦν συνητήθη μετὰ τοῦ Προηγουμένου, νὰ προτιμήσῃ τὴν πυρότριχα γανειάδα αὐτοῦ ἀπὸ τὰς χρυσᾶς ἐπωμίδας ἐκείνου, καὶ ἐνθυμεῖσθε, πῶς τὸν παρήτησεν ἀποτόμως ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας του, καὶ πῶς ἐφρόντισε νὰ προσελκύσῃ τοῦ Προηγουμένου τὸν νοῦν, διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν του ἐξ ἐρδοῦ, προκατειλημμένην οὖσαν ὑπὸ τοῦ μυστηρίου τὴν πλάνην. Φοιουμένη ὅμως μὴ προδοθῇ εἰς τὴν ἐξήγησιν, τὴν δποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ διαγωγὴ τῆς, μεταξὺ τοῦ ξένου καὶ τοῦ Προηγουμένου, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετέβη εἰς τοῦ Συνταγματάρχου τὸν Ἰδιαίτερον Θάλαμον, συνωμέλησε μετ' αὐτοῦ ὀλίγας μόνον στιγμὰς καὶ ἔδωκε καὶ ἔλαθε λόγον τιμῆς.. Τὴν ἐπαύριον, λίγαν πρωΐ, δένεινος ἀπήρχετο ἀλλ' ἄριν τῆς προσθετέλημένης τιμῆς του διεκδικον τὸν Συνταγματάρχην, διστις ἐτήρησε μὲν τὸν λόγον, διὸ ἔδωκε, δὲν ἤδύνατο, ὅμως καὶ ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποτεμπομένου ἀξιωματικοῦ του, διεκδικῶν οὕτω τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν. Ή φίλη παρεκάλεσεν, ἀλλ' ὁ γάλλος στρατιώτης προτιμᾷ τὴν τιμὴν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀληθὴ ἐρωμένην του. Ἐπίστευσε τότε, διτὶ ἐμπαίζεται καὶ ὅμοσε τὴν ἔξδντωσιν καὶ τούτου εἰς τὸ πεῖσμα τῆς κατοχῆς· καὶ ἐνῷ ἐξ ἐνὸς ἔγραψε πρὸς τὸν Προηγούμενον, διτὶ ἀπηλάγη τῆς μονομαχίας, ἐξ ἄλλου δ Συνταγματάρχης ἐφονεύετο ὑπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς θύρας του, δι' δ μικραὶ ὑπόνοιαι ἡγέρθησαν κατ' αὐτῆς. Φίλος τις μάλιστα, μαγευμένος εἰς τὴν λάμψιν τῶν δρθαλμῶν τῆς, καὶ προ-

εῖνων νὰ κάμη κατοχὴν ἀπ' αὐτῶν, ὡς ἄνθρωπος τῆς κατοχῆς, τὴν εἰδοποίησε τὴν αὐτὴν στιγμήν. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο τὴν ἐθορύβησεν, ὅχι διτὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἐνοχοποιηθῇ ἀλλὰ διότι ἐταράχθησαν οἱ κύκλοι τῆς μαγικῆς της καὶ ἡθελε βραδύνει ἵστας νὰ βίψῃ τὴν μοιραν τοῦ Προηγουμένου, ἐνῷ δὲν τὴν ἔμενον πρὸς τοῦτο, ἡ εἰκοσιτέσσαρες ὥραι μόνον, καθόσον τὰ δέματα τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὸ κανονικὸν διαβατήριόν της ἐμπαρτύρουν, ὅτι ἀνεχώρει διὰ τὰ ξένα, ἐκεῖ διότι ἔμελλε νὰ φωνῇ ὡς μεταίωρον, εἰς τὴν ἐπιφρόνην τοῦ δποίου ἦτο βεβαία, διτὶ ἡθελον κύψει αἱ ἀσθενεῖς καρδίαι, αἴτινες συνήθως είναι πολλαὶ, καὶ πρητημάζετο νὰ καταπλήξῃ τὴν αἰσθηματικὴν κοινωνίαν μὲ τὴν παράδοξον θεωρίαν τοῦ Πλατωνικοῦ τῆς κόσμου, καὶ τὸν ὅλως ἴδιότροπον πειραματικὴν λύσιν τῶν διαφόρων αὐτοῦ προβλημάτων.

Ο κύκλος τῶν ἴππων ἱκουει χωρὶς νὰ λαλῇ. Όταν ἐρρίψει τὴν ἰδέαν περὶ μαγίσσης, ἐξηκολούθησεν δ νεανίς, οὐδόλως ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία σας μὲ ἔκαμε νὰ ἐνδώσων ἐνδομέχως ἔλεγα, διτὶ ἡ μοιρα τοῦ Προηγουμένου ἐρρίφθη...

Μόλις ἐρθασα, καὶ ἔκρουσα τὴν θύραν καθώς εἰδατε, ἡθέλατε εἰπει, διτὶ ἀνέμενε τὴν ἐμφάνισίν μας καὶ τοῦ Προηγουμένου τὴν παρουσίαν διότι ἀγτὶ νὰ συγχατήσω τὴν ἀνθρωπόμορφον μονόφθαλμον γλαῦκα τῆς, τὸν οἰωνὸν τῶν σατανικῶν τῆς ἐργασιῶν, συνήντησα τὴν συγκεκινημένην φυσιογνωμίαν ἐκείνης· καὶ ἐνῷ ἡμην ἔτοιμος νὰ τὴν ἐκπλήξω μὲ τοῦ Συνταγματάρχου τὸν φόνον, τὸ μυστηριώδες τῆς μὲ κατέπληξ.

— Σωσόν με! ἔκραξεν ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Ο Συνταγματάρχης ἐφονεύθη . . . θεέ μου! . . . μὲ ζητοῦν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, πρόκειται νὰ βεβαιώσω, διτὶ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ ἀνεχώρησε μεθ' ἐνὸς νέου . . . (καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Προηγουμένου μας) καὶ μετέθην μετ' αὐτοῦ εἰς Αθήνας . . . Εἰξένω διτὶ εἰσαὶ φίλος του, ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἰδω μίσην μόνην στιγμήν. Καὶ μὰ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου, τοὺς δποίους δι' ἐσὲ κατὰ πρῶτον ἡσθάνθην, δὲν εἰξένω ποὺ νὰ τὸν ζητήσω . . . ἔλεγε συμπλέκουσα τὰς γειρας ἵκατευτεκνῶς, ἐνῷ τὸ βλέμμα τῆς συνεκεντροῦτο πρὸς τὴν γωνίαν ἔγθα ζτασθε.

Ηθέλησα νὰ φελλίσω τότε ὀλίγας λέξεις, δπως τῇ ἐπενθυμίσω τὴν ἐπιστολὴν, τὴν δποίαν πρὸς ὀλίγων ὥρων μᾶς ἀνέγνωσεν δ Προηγούμενος, ἀλλά . . .

— Τὶ ἀλλά; ἔκραξε τέλος τὸ ἀρκούδιον μὴ δυνηθὲν νὰ κρατήσῃ τὸ ἐκχυληθὲν αἰσθημά του — Εἰπέ το διάβολε!

— Άλλα, ὑπέλαθεν δ νεανίς, σᾶς ἀνεγνώρισεν, ἡ μᾶλλον ἐγνώρισε τὸ Προηγούμενον· καὶ δὲν τὴν ἐκράτουν, ἡτον ἵκανη νὰ βίψῃ ἐνῷ ἀριθμῇ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καὶ νὰ τὸν ἀρπάσῃ.

— Διάβολε! ἔκαμες τὴν μεγαληπτέραν ἀνοσίαν, ἔκραξαν αἱ ἴπποις.

— Διατί;

— Διότι ἐπέρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃς· καὶ μὰ τὴν μαγίσσην της! Ηθέλαμεν ἴδει κατὰ πάσους ἡθελεν ἔχει τὸ θάρρος νὰ θέσῃ γειρα κατὰ τῆς

προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν ἵπποτῶν καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν αὐτούντων καρδιῶν, ὡς ἔλεγε.

— Χά! Χά! ἀνεκάγχασεν δὲ νεανίας.

— Τί γελάς;

— Γελῶ, διότι εἶμαι βέβαιος, ότι ήθέλατε καταπλαγῆ εἰς τὴν θέαν μιᾶς γυναικὸς ὥραίας, ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτῆς· ήθέλατε παγώσεις τὸ λαμπτήζον βλέμμα της· καὶ ή κεφαλὴ τῆς μὲ κόρην ἀνεμόφερτον ὡς ἦτο, ήθελε σᾶς φανῆ κεφαλὴ Μεδόστης.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι! αἱ παροιοῖων γυναικῶν ἀπελπισίαι, εἶναι καθὼς αἱ ἀτυχεῖς τραγῳδίαι, διὰ τὰς δοποίας ἀντὶ νὰ κλαύσουν οἱ θεαταὶ, γελοῦν καὶ συρίζουν — Ήστεύει λοιπόν, ότι θά ἥναι πολὺ τολμηρὸς ἐκείνος, δοτεὶς θὰ ἀδικήῃ τοὺς ἵπποτας ὡς πρὸς τὴν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ, διὰ νὰ μὴ συρίξωσι καὶ τὴν ἀπελπισμένην αὐτὴν τραγῳδίαν. Τί λέγεις, νεανίκε μου;

— Ίσως ἀλλ’ ἀμφιβάλλω τὶς ἥθελε τολμήσει νὰ πράξῃ τοῦτο, ἄμα ἥκους καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τῆς νεωτέρας αὐτῆς τραγῳδίας, τὸ ἑπτοτον οὐδόλως ἐδυσκολεύετο, νὰ προφέρῃ ἢ ίδια διὰ νὰ σᾶς καταπλήσῃ.

— Καλὲ ἡσυχάστε, παρακαλῶ, καὶ τὶς εἶναι ἡ ἡρωΐς αὐτῆς.

— Εἶναι ἡ Κυρία . . .

— Δάσαλε! ἀνέραξαν ἔκθαμβοις οἱ ἵπποται μου, ἀκούσαντες γνωστὸν ὄνομα αὐτῆς;

— Μάλιστα, Κύριοι αὐτῆς.—Μαντεύσατε λοιπὸν τώρα καὶ στὶς, ἀν μακνεύω, καὶ ἀν ὁ Προηγούμενος τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνεκάλυψεν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς μαγίσσης τὴν μυστηριώδη του. . .

Παρῆλθον πέντε δλόκηραι ὥραι, καὶ ἀς εἰς μάτην οἱ εὐγενεῖς μου ἵπποται, φλεγόμενοι ὑπὸ ἀκράτου περιεργείας, ἔτρεχον ἀπὸ καρφενεῖον εἰς καφφενεῖον, εἰς τὴν οἰκίαν των, τὴν δοποίαν εὗρον μὲ ἀπορίαν ἀνοικτὴν καὶ ἔρημον ἡρώτων τὸν ἔνα, τὸν ἄλλον ποῦ εὑρίσκετο, ἀν εἴδον τὸν Προηγούμενον, πλὴν οὐδεὶς ἥδινατο νὰ τοὺς πληροφορήσῃ. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν μαγίσσην, ἀνησυχοῦντες περὶ τῆς μοίρας του, πλὴν εὗρον ἔρημον τὴν οἰκίαν, καὶ εἰς τῶν γειτόνων ἀπήντησεν ὡς ἐκ περισσοῦ.

— Κύριοι, δὲν κατοικεῖ κάνεις πλέον αὐτοῦ, ἀνεχώρησαν.

— Ανεχώρησαν; τότε, μήπως δὲ Προηγούμενος ἥκεισθη τὴν Κίρκην εἰς ἐν τῷ νεῦμα;

Δὲν εἶχον ἀδίκον. Οἱ Προηγούμενοι, τὸν δόποιον εἴδομεν νὰ φεύγῃ διὰ τῆς καταδειχθείσης αὐτῷ κρύπτης, διηθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔνθα ἔκπληκτος εἰς τὰ συμβάντα τῆς αὐγῆς, ἐπέκλεισεν ἀσφαλῶς τὰς θύρας, ἔρριφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἥτις τὸν εἶχεν ἥδη ἐπιθυμήσει, διὰ νὰ συνέλθῃ καὶ σκεφθῇ τὴν πραγματικότητα τῶν δεσμῶν ἀντελήθητη διότι ὁ νοῦς του ἐστρέφετο, καὶ ἡ ἐξημμένη φαντασία του τὸν ἀπεπλάνα εἰς ὀνειροπολήματα, δῆλον εὕφημα δι’ ἓνα ἵπποτην καὶ μάλιστα Προηγούμενον.

Ἄφοις ἐπὶ μίαν δλόκηρον ὥραν, ἐκτάδην, μὲ ὄφθαλμούς ἀπλανεῖς ἔμεινεν ἀκίνητος προσβλέπων τὸν δρόφον τοῦ δωματίου του, εἰς δη ἀπό τινος εἶχον κατασκηνώσει παντὸς εἰδούς ζωῆφια, ὥγέρθη μὲ βαθὺν στεναγμὸν, ώς ἀνθρωπὸς ἐπανερχόμενος ἀπὸ μακρὰν, ὀδοιπορίαν καὶ καταθέτων τὸ φορτίον του πρὸς ἀνακούφισιν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν μία ἀμάξη διιθαίνεσσα ἐστη πρὸ τῆς θύρας του, ὁ Προηγούμενος ἐπρόδηλος ἀδιαφόρως τὴν κεφαλὴν ἔσωθεν τῶν διφράκτων, καὶ ἦν στιγμὴν ὁ ἀμυνήλατης ἐπλησσάς τὴν θύραν. Παρῆλθον δλίγαι στιγματὶ καὶ ἀπελπισθεὶς ὁ ἀμαξηλάτης ἐπλησσάς τὴν θύραν θυρίδα τῆς ἀμάξης ἀντίλλαξεν δλίγαι λέξεις καὶ ἥτοι μάζετο νὰ ἀπέλθῃ.

Προσίσθημά τι, η ἀν θέλετε, γνωστὴ γυναικεία φωνὴ τῷ ἐφάνη, δοτεὶς διέφευγε τοῦ βάθους τῆς ἀμάξης, καὶ ὁ λογισμὸς τοῦ Προηγούμενου πάραυτα ἐπέταξεν εἰς τὴν μαγίσσην.

— Εἶναι ἐκείνη, ἔκραξεν, ἔρριφθη κάτω, ἥνοιξε τὴν θύραν του καὶ τὸ βλέμμα του εἰσέδισεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, καὶ ἦν στιγμὴν ἡ μάστιξ ἐκροτάλιζεν καὶ ἡ ἀμάξη ἐκινήθη.

Τὴν ἀνεγνώρισεν, ἥτον ἐκείνη.

— Στάσου! κράξει, ἀμάξη, καὶ ἀνοίξας τὴν θυρίδα εἰρέθη εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μυστηριώδους του, ἥτις σχεδόν τὸν ἐπέπληττε, διατί νὰ τὴν κάμη νὰ περιμείνῃ τόσον.

— Αναχωρῶ, τὸν λέγει, μὲ συνοδεύεις μέχρι Πειραιᾶς;

— Ανέμενα τὰς διαταγάς σας, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Προηγούμενος, καὶ ἥδη κατεφίλει τὴν χεῖρα, ἥτις ἀρέθη εἰς τὴν διάχοισί του. Ἡ στάσις ἀμφοτέρων ἡτο περιπαθής καὶ ἡ διάχυσις τῆς αἰσθηματικῆς συγκινήσεως των τοσαύτη, ὅστε δὲν παρετήρησαν, δοτεὶς δὲ ἀμαξηλάτης δὲν ἔκεινετο, ἀλλ’ ἀνέμενε τὰς διαταγάς των. Δύω διαβατικὰ καγκάσματα συνέφερον αὐτούς.

— Άμαξη, τράβα διὰ τὸν Πειραιά! ἀνέραξαν διμοφώνως, καὶ κατασύρατες τὰ παραπετάσματα τῶν θυρίδων, ἐκαλύφθησαν εἰς τὸ βαθὺ κυανοῦν αὐτῶν χρῶμα.

Ήμίσεια ὥρα δὲν παρῆλθεν, καὶ ἡ γνωστὴ ἥδη μάγισσα ἐχαίρετα τὸν Τινάνιον κῆπον, τὴν Τερψιθέαν, καὶ διέτρεξεν ὅλον τὸν Πειραιά στηριζομένη εἰς τὸν Προηγούμενο τὸν βραχίονα ἀκαταπαύστως λέγουσα. Τὶ δύως τὸν ἔλεγεν οὐδέποτε ἐμάθομεν. Τὸ βέβαιον εἶναι, δοτεὶς ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς πέμπτης Μ. Μ. καὶ ἦν ἀπὸ τοῦ ἀναχωροῦντος αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου τὴν πρύμνην, ἐσείστο λευκοῦν μανδύλιον εἰς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ, δὲν ἥτο ὥρα ἀρκοῦσα εἰς διαχύσεις καρδιῶν ἀρτίως ἐγνωσμένων, ἀν καὶ οὐδεὶς διετράξεν, ὡς εἰπεῖν, τοὺς κύκλους του.

Πυρέσσων ὅλως ἔρριφθη ὁ Προηγούμενος εἰς τὸ βάθος μιᾶς ἀμάξης ἐπιστρέφων εἰς Αθήνας, καὶ ἡ χεὶρ τὴν δοποίαν ἔφερε εἰς τὸ μέτωπον διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς λογισμοὺς τῶν δνείρων, ἔμεινεν ἔκει χρησιμεύσασα εἰς τὸ νὰ τρίψῃ τοὺς βεβαρημένους δρόμους του δτε ἀφυπνίζετο.

— Διάβολε! ἀπεκοιμήθην ἀπεκρίνετο εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀμαξη-
λάτου, ἵτις τὸν ἔκραζεν ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θυρίδα του.

— Κύριε, ἐφθάσαμεν.

— Κατῆλθε σύννους τὴν βαθυλία τῆς ἀμάξης, καὶ κατηφῆς εἰ-
σῆλθεν εἰς τὸ καρφενεῖον τῆς δραίας Ἐλλάδος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπι-
νεν ὡς εἰδόμενος τὸν καρφέν της ἡ ἱπποτικὴ ἀνθοδεσμη.

— Ω! νά τον δά! νά τον. Καλῶς ἥλθες, καλῶς ἥλθες, Προ-
γούμενε.

Ἐκεῖνος ἔδηξε τὰ χεῖλη, ἀτινα ὑπέσκασαν ἐλαφρὸν μειδίαμα καὶ
ἥλθε νὰ καθίσῃ περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν.

— Διάβολε! Προηγάύμενε τὶ ἔγεινες; οὕτω ἐγκαταλείπουν εἰς
τοὺς πέντε δρόμους τοὺς φίλους των;

— Καὶ σεῖς οὕτω ἐγκαταλείπετε τὸν Προηγούμενόν σας εἰς χειρας
μιᾶς μαγίσσας;

Οἱ καγγαροί δὲν εἶχον δρικ, καὶ δὲν Προηγούμενος ἐκοκκίνιζεν ὡς
ἀντακαλούς, ἀλλὰ καὶ πῶς ἄλλως ἥδυνατο νὰ πράξῃ; εὑρίσκετο μεταξὺ^{τῶν}
τῶν ἵπποτῶν.

— Τούλάχιστον, διατὶ γελάτε, ἥρωτησε, διὰ νὰ γελάσω καὶ ἐγώ.

— Μὲ δὲν σνειρον, τὸ δπτον εἶδον, ἀφ' ἡς σὲ παρητήσαμεν, οὔπε-
λκθεν ὁ νεανίας.

— Καὶ πῶς ἐκοιμήθης;

— Τὰ δνειρά τῶν καιμαμένων ἔχουσιν ἀνάγκην δνειροκρίτου, ἐνῷ
δταν δνειρούνται τις ἔξιπνος, τὸ δνειρὸν τότε είναι δλοφάνερον.

— Καὶ δυνάμεθα νὰ ἀκούσωμεν τὸ ἐγρηγορκός αὐτὸ δνειρὸν;

— Μάλιστα! Εἶδας ἐπεφώνησεν ὁ νεανίας, καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται,
διὰ τὸ διανομένης διανομένης περὶ τοῦ Προηγουμένου καὶ μαγίσσας
καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχε τὶ νὰ προσθέσῃ πλέον.

— Λακάστατε τώρα, κύριοι, καὶ τὴν ἔξηγησιν τοῦ δνειρού αὐτοῦ,
οὔπλανθεν δὲν Προηγούμενος, καὶ διηγήθη, δσα ἥγνει τὸν ἵπποτῶν ἡ
ἀνθοδεσμη, ἵτις μεταξὺ γελώτων καὶ εὐθυμίας ἀπεχωρίσθη μεστὴν
τὴν φρυτασίαν ἔχουσα ἐκ τῶν συμβάντων τοῦ Προηγουμένου, καὶ κε-
νὸν τὸ βελάντιον, ὅστα νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν χάριν τῆς δποίας ἔφερεν
ἐπωνυμίας. . .

ΤΕΛΟΣ.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

•••••

— Εἶχασα τὸ διάβολο μου, ἔρατενε ἀναγγῶστα τὸ διάδολο μου
καὶ γόντσα ἀναγγῶστριά μου καὶ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, μὰ τὰς
αἴνως κακίας σας, νὰ τὸν ζητήσω, μήπως εὗρω τὸν διάβολο μου
μαζῇ σας. Καὶ είναι στιγμὴ, νομίζω, νὰ ἐπιφωνήσω καὶ ἐγὼ μετά
του πλήθους, τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο ἀσματικὸν ἔνδος λογιωτάτου ποιητοῦ.

«Ποῦ νὰ ἥραι τὶ γὰ κάμηρ
ἄφραγε νὰ μὲ ἐρθημῆται».

Διότι μὲ ἐγκατέλειψε, μὲ ἥρηθη, τὸ δαιμονισμένο μου, εἰς τὰς ἀ-
γίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀποκρέω, καθ' ἂ; ἡλπίζα καὶ ἐγώ νὰ παιξω
τικοῦ τὰς διπολίσεις, καὶ μετημφιεσμένος, νὰ πηδήσω τὰ σεμνὰ τῆς
ἔργολαβίας πηδήματα, καὶ νὰ χορεύσω μετ' αὐτοῦ τοὺς ζωηρούς χο-
ροὺς τῆς νεολαίας καὶ τῶν παρθένων μας, διὰ νὰ μὴν εὗρω τὸ διά-
του Διαβόλου πηδήματα.

— Ή, σεῖς, κύριε, δστις ἔχετε ἥθος ἵπποτου κατακτητοῦ τῶν
τρυφερῶν καρδιῶν, μήπως εἰς τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας σας
κρατεῖτε αἰχμάλωτον ἡ εὐφράδιά σας, τὸν διάβολόν μου;

— Τὸν εὑρίσκετε εἰς τὰς χειρας τῆς δικαιοσύνης — μοὶ ἀποκρίνεται
διαβολεμένος! σφίγγων τὴν ὑπὸ μάλης δικογραφίαν του καὶ φεύγει.

— Εἶνοχώτατέ μου, στεθήτε μίαν στιγμὴν, πρὸς χάριν τῶν ἀσθε-
νῶν σας τούλάχιστον ἔχασκε τὸν διάβολο μου καὶ ζητῶ νὰ τὸν εὗρω.

— Εἰπὲ δτι ἀσθενεῖς καὶ τὸν εὑρίσκεται — μὲ λέγει καὶ οὗτος, καὶ
μὲ ἀφίνει μειδιῶν εὑφυῶς δ Ἀσκληπιόδης.

— Τούλάχιστον, μήπως τὸν εἴδατε σεῖς, κυρίε βουλευτᾶ;

— Ναι! λέγει ἐμφαντικῶς, δ ἄσκακος, νομίζων, δτι εὑρίσκεται εἰς

τὴν συνεδρίασιν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πλὴν ἂν δὲν μὲ λανθάνει ἡ δραστική, εἰσθε νο-
μίζω, δ νεοφανῆς Ἐλλῆν;

— Δηλαδή, mon cher, θέλετε νὰ εἰπῆτε, δ κύριος συντάκτης
τοῦ Ἐλληνος. ἐὰν ζητήσετε αὐτὸν, εἴμαι ἐγώ, κύριέ μου.

— Λοιπόν, κύριε συντάκτα, μήπως εἰς τὸν δρόμον σας συγνητή-
σατε κάνενα διάβολον;

— Καὶ δὲν τὸν εὐρίσκετε εἰς ἐμέ; μοὶ ἀπαυτῷ αὐταρέσκως.

Μὲ νῦνων μέτωπον, καὶ βλέμμα πληνώμενον εἰς τοὺς αἰθέρας, βλέπω διερχόμενον μὲ βῆμα δροκοκτάλητον, ἔνα ἀτυχῆ τῶν Μουσῶν ἐργολάθον.

— Εἰς τὴν ζωὴν τῆς Μούσης σας, ποιητά μου, μήπως εἰς κάμψιαν δροκοκταληξίαν σας ηὔρατε τὸν διάβολον;

Εἰς τὸν διάβολον τοῦ ὄλου καὶ οὐχὶ τοῦ Παραδείσου·

Καὶ οὐχὶ τοῦ Παραδείσου!

Νὰ μὲ ἀγαπήσῃς πείσου!

Δελῶν ταῦτα, δι ταλαιπωρος ποιητής, διέρχεται οἰστρολατούμνεος.

— Τίνα, κασίγνητέ μοι, ζητεῖτε; μὲ ἑρωτῇ εὐγενῶς ἀνθηρός τις κυανόφθαλμος νεανίας.

— Τὸν διάβολόν μου, ὡ βέλτιστε, ἔχασα καὶ ζητῶ νὰ τὸν εὕρω. Μὴ τὸν εἰδατέ που;

— Οὐχι, φίλε μοι, ἀλλ’ ἵσως εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν μετεμφιεσμένων ἔκείνων.

— Ή! κύριε μὲ τὰ κουδούνια σὺ χωρὶς ἄλλο, θὰ ήσαι τὸ μετεμφιεσμένο μου διάβολάκι.

— Λάθος ἔχετε! εἴναι διπουργός. . . .

— Διπουργός; diable! σᾶς ζητῶ συγγνώμην, καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου. Ά, τὸ δαιμονίσμενο!

Άν τὸ πιάσω μία φορά,

Θὰ τὸ κάμψω νὰ πηδήσῃ, θὰ τοῦ ἡγάλω τὴν ούρα.

— Θελκτική, φαιδρά, καὶ αἰθέριος διαβαίνει μία ἀνθοδέσμη μετεμφιεσμένων παρθένων. Τπὸ τὴν προσωπίδα αὐτῶν ἀστράπτουσι μέλανες καὶ γοργοὶ δόφθαλμοι, καὶ εὐωδιάζει τὸν ἀέρα τὸ μῆρον τῆς κόμης των.

Οἱ τὸ βλέπω, τὸ βλέπω, παρθένοι μου, εἰς σᾶς θὰ εὕρω, χωρὶς ἄλλο, τὸν διάβολό μου.

— Χτὶ! χτὶ! Καὶ ήμεις ποῦ θὰ τὸν εὕρωμεν, γέροντά μου;

— Ά, πονηρὲ δι γέλως σου ή φωνή σου ἀλλ’ ὑπὸ ποίαν προσωπίδα εὑρίσκεσαι;

— Ιδού τὴν βίπτω, καὶ γνώρισέ με!

— Θεέ μου! ή Ἀγλατὰ ἡτον διάβολοις. . . . φωνάζουν καὶ φεύγουσιν αἱ λοιπαῖ.

— Τελοσπάντων, μικρὲ παραλυμένε, σ’ ἔπιασα, ἀφοῦ μὲ ἔκαμες νὰ τρέχω ἐδῶ κ’ ἔκει ζητῶν σε’ καὶ ἐνῷ δῆλος δι κόσμος χοροπηδᾶς εἰς τῆς ἀποκρέως τὰ κωδωνίσματα, ἐγὼ παρ’ ὅλην τὸν διάβολόν μου ἀπὸ τὸν ἔνα ἢ τὸν ἄλλον, τὸν δόποιον ἐσταμάτων καθ’ ὁδὸν, διὰ νὰ ἐρωτήσω, ἀν εἶδε τὸ διάβολό μου.

— Καὶ ἐμὲ ή καρδίαι μου ἔτρεμε, διάτοι ἐφοδούμην μὴ μὲ ἀνακαλύψῃς, καὶ ἐὰν δέσους ἡρώτησες, εἶχες τὸ θάρρος νὰ κάμης ἐπ αὐτῶν καὶ μικράν τινα ἔρευναν, δέν διπάρχει ἀμφιθολία, δτι εἰς τὸν μὲν θὰ μὲ ἐπρέπειση εἰς δύναξ, εἰς τὸν ἄλλον ἐν κερατίδιον, μία μικρὰ οὐρὰ

ἐδῶ, ἐν βλέμμα πονηρὸν ἔκει, καὶ παντοῦ τὰ ἔχη μου ἥθελον προδίδει ἐν κρινολίνον, μίαν ταινίαν, καὶ τὴν ἐντιμὸν παρουσίαν μου. Άν εἶχες δὲ τὸν φρόνησιν, ἥθελες διατκεδάσαι καὶ σὺ διλγόν κάμνων ἔνα μικρὸν γύρον, διὰ νὰ ιδῆς τὰς ἀψίδας, τὰ τρόπαια, τὰς στήλας, τοὺς φανοὺς, τὰ πυροτεχνήματα, οσα ἡ ἀγάπη τοῦ θένους ἔστησεν, τὰ πανηγυρισθῆ ἡ εὐτυχῆς Εἰκόσιπεντατηρίς τῆς Βασιλείας καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἐνθυμηθῆς, εἰς τὴν ἴσχυν τῶν φωνὴν τῆς λύρας τῶν μετεμφιεσμένων, οἵτινες διηρχοντο ἐνώπιόν σου, δι τὸ ἄλλο τε ἡ ἀποκρέω εἶχε τὴν φωνὴν χρυσῆν, ἐνῷ τώρα μόνος δι τῆς τῶν κωδωνοφόρων ἀκούεται· καὶ χωρὶς νὰ ζητῆς τὸν διάβολόν σου, τὴν δύνασο ἀξιόλογα, νὰ στήσῃς τὸν χορὸν ὑπὸ τὸν κλάδον μιᾶς ἐλαῖας, καὶ ψαλλων καὶ σὺ εἰς μίαν διαπασῶν τὰ σημερινά μας ἄσματα, νὰ λησμονήσῃς τὸ παρελθόν, καὶ νὰ βλέπῃς εἰς μεθυσμένου δημαρχού ποιητὸν μέλλον. . . .

Πλὴν καὶ πάλιν καλά πρέπει νὰ ήσαι ἀρκετὰ εὐχαριστημένος, νομίζω, ἀφοῦ τὸν διάβολό σου τὸν εὔρες εἰς μίαν ωράιαν, τὴν διποίαν, εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, ἢν ἔχῃς προσκλητήριον, δύνασαι νὰ δηγήσῃς εἰς τὸν δημοτικὸν χορόν! ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ μὲ μεγαλόσταυρον. . . .

— Ή, πόσος κόσμος, τὶ θύρυσος, χρωτωμένο μου διάβολάκι. ίδε πόσον είναι ωραῖα τὰ πάντα· ίδε πόσον είναι τερπνὸν τὸ θέαμα τοῦτο. Τοῦ διάβολου τὸν Δήμαρχο!

— Άλλὰ σᾶς ἔξορκίζω, καλέ μου δέσποτα. ἀπόκαλεῖτε με ἀγλατὸν δὲν βλέπετε, δτι φορῶ κρινολίνον, δτι είμαι décoltée ὡς ή ἀγλατὴ καὶ μαγευτικὴ ὡς ἔκείνη; Δότε με τὸν βραχίονά σας, παρακαλῶ, καὶ σὲ κάμωμεν ἔνα γύρον.

— Άλλαξ, μικρέ, τὶ θὰ εἴπωσιν δι κόσμος, ἐὰν έδουν τὸν γέροντα Άβδηρίτην, συνοδεύοντα μίαν ἀγλατὴν, ἐν κρινολίνον;

— Ούρ, καὶ σὺ, καλέ μου, νομίζαις, δτι δὲν θὰ εῖρῃς συντρόφους. Βεβαίως δὲν θὰ νομίσουν, δτι εἰσίθει πατήρ μου ή πάππος μου, ἀλλὰ μηνοστήρ τῆς γειρός μου, καὶ τῆς καρδίας μου.

— Καλά, καλά, Δεσποούρη μου, ίδού δι βραχίον, καὶ ἐὰν θέλης, καὶ ή καρδίαι μου διέτι τί νὰ σὲ τὸ κρύπτω, παραλυμένο, ἀφότου ἔλαβες τὴν ωράιαν αὐτὴν μορφήν, δὲ, εἰμαι πλέον Δεσπότης, ἀλλ’ αἰγμάλωτός σου καὶ λάτρις σου. . . .

— Χτὶ, χτὶς βλέπω, Δέσποτα, μοῦ κάμψεις τὸν ἔρωτα. ίδε, ίδε πόσον ἀβρὸν τὸν κατέστησεν ή νέα μορφή μου, καὶ πῶς ἔχασε διαμιαῖς τὴν αὐθάδειαν τοῦ Δεσπότου.

« Καὶ δτι δὲν κατώρθωσεν διάβολος νὰ πράξῃ,

Μία μικρὰ τὸ ἔκαμε μὲ μέθοδο, καὶ τάξι. »

Δὲν είναι ἀλήθεια, γέρο μου;

— Ή, μὲ τὴν νέαν μορφήν σου, λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Σατανᾶ! Άλλ’ ίδε τὸ συληνὸς ἔκεινο τῶν νέων πῶς τὸ ἔλκυες ή καλονή σου,

φοβοῦμαι μήπως ἔχωμεν σὺ μὲν προσκλήσεις θωπευτικάς, ἐγὼ δὲ γλυκύσματα ἄφθονα· ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι εἰσθε engagée δι' ὅλους τοὺς χοροὺς μαζῆς μου.

— Λοιπὸν καὶ ὑπὸ τὴν μηρόφην ταῦτην αἰχμάλωτός σου πάλιν; Εἶτα... . . . ἃς διεσκεδάσωμεν τότε μὲ τὸ φιόδοκαλον τοῦ Δημάρχου μας καὶ μὲ τὴν καλλονὴν τῶν παρθίνων μας, ἡ θελτικὴ θέατῶν ὅποιων μὲ ένθυμούς εἰς ἑνὸς ποιητοῦ αὐτοὺς τοὺς στίχους.

Νά τεις· ἔρχονται . . . μεταξὶ καὶ βελοῦδον παντοῦ τρίζει.
Εὖωδίνων, πρὶν νὰ φθίσουν, ἡ ἀδρότης του σκορπίζει.

Οὐλαῖς θόρυβος καὶ γέλοια, σκωπτικής ἵδιον περνοῦν,
Κ' ἡ τρελλαῖς μᾶς τριγυροῦν.

Ἄλλα δὲν γελάς, Δέσποτα μὲ τῶν Σιλφίδων μας τὰ γενναῖα ἐκτραχιλίσματα, τὸν ἐπίπλαστον φεμβασμὸν τῆς μιᾶς, καὶ τὸ ψευδὲς τῆς ἄλλης μειδίαμα. Ήδε, ίδε πῶς τὰς περικυκλώνει ἡ δημοτικὴ νεολαία μας, μὲ πόσην προθυμίαν αἱ πλεισται δέχονται τὰς προσκλήσεις τῆς, ἐνῷ τινες τὴν ἀπαξιούσιν ὡς δημόσιη.

— Ά, φθονερό! ἐπῆς πάλιν ἡ γλωσσίτσα σου κατήφορο· διατί δὲν λέγεις τίποτε καὶ διὰ τοὺς νέους μας;

— Διὰ νὰ μὴν σοῦ κινήσω τὴν ζηλοτυπίαν· μολατκῦτα, ἀφοῦ δὲν ζηλοτυπεῖς, ἃς σοῦ κινήσω τὸν γέλωτα.

Χι, χι, χι, δοποῖς ποικιλία προσωνίων φράκων! ίδε, τὸ μὲν ἔχει τὰ ψυλιδώματα τόσον κοντά, ὥστε νομίζεις, ὅτι βλέπεις τὰ νῶτα μιᾶς ἀκρίδος· τὸ δὲ τοσοῦτον ἐπιμήκη, καὶ διεσταυρωμένα πρὸς τὰ ἄκρα, ἀπαράλλακτα ὡς τὴν οὐράνια μιᾶς χελιδόνος. Τὸ πταίσμα ὅμως εἶναι τοῦ Δημάρχου μας, ὅστις καὶ κακὰ ἐπροσκάλει «ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ μεγαλοσταύρῳ».

— Άλλα μεγάλαι στολαὶ οἰκογομίθησαν, καθὼς βλέπω, μεγαλόσταυροι ὄμοιοι . . .

— Διότι δὲν ηδόκησας, Δέσποτα, νὰ ρίψῃς ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰ θεωρεῖα μας ἔτι. ίδε, ίδε ἐν μέσῳ τοῦ φωτὸς τῆς θαλούσης νεότητος καὶ τοῦ κάλλους, ίδε πῶς προκύπτει βαρετὴ ἡ ἀρχέτυπος ἐκείνη προτομή· ίδε ὑπὸ τὰς δακτείας ἔκεινας ὀφρύς τὴν λάμψιν ἔτι τοῦ μεγάλου ἀγῶνος — ὦ! Δέσποτα, ἐπόσον εἰσθε μικροί! ὅποια νάνος γενεὰ διεδέχθη τοὺς γίγαντας! καί. . .

— Εἴχεις δίκαιον αὐτὸι εἶναι τὰ προσφίλη λείψανα, τὰ ὅποια μᾶς μένουσιν ἔτι, εἶναι τοῦ νέου Μηραθῶνος μας οἱ Βελισσάριοι, εἶναι οἱ μεγαλοσταύροι, δι' ὧν στολίζεται ἡ Πατρίς....

Φεύγομεν, φεύγομεν, μικρέ μου σύντροφε, διότι τὸ θεωρεῖον ἐκεῖνο μὲ καθιστῷ ἀνίκανον καὶ δὲν δύναμαι νὰ χορεύσω....

—

Ἐληκὲς τέλοσπάντων καὶ τὸ Ἰταλικὸν θέατρον μὲ τὴν ἐπίσημον παράστασιν μιᾶς κωμῳδίας, ἐπιγραφομένης — ἡ χρεωκοπία τοῦ Καμπούργλου — συνταχθεῖσης καὶ παρασταθεῖσης ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ίδιου.

Τπόθεσις τῆς κωμῳδίας αὐτῆς ἦτο ἡ ἀρνησίς τῆς ἀντιμισθίας τῶν ἀνυψῶν ὑποκριτῶν του, καὶ πλοκὴ ἡ ἀνωφελής ἐπανάστασις τῶν ἀπείρων του πιστωτῶν, πρὸς κατάσχεσιν περιουσίας, τὴν ὥποιαν πρὸ πολλοῦ κατέσχεν ἡ ἀδυσσος τῆς κοιλίας του.

Σφίγγομεν ἀπὸ καρδίας τὴν γείρη τοῦ νέου μας αὐτοῦ κωμῳδοποιοῦ, ἀναμένοντες νὰ ἴδωμεν εἰς τὸ μέλλον ἔργα ἄξια τῆς ἐγνωσμένης του ὑπολήψεως, καὶ συλλυπτὸν ὑμεῖα αὐτὸν, διὰ τὴν ἄδικον ἀντιπολίτευσιν, ἢν ὑπέστη καὶ ἀπὸ διπλωμάτας, καὶ ὑπουργούς καὶ χημικούς καθηγητᾶς, οἵτινες φθονήσαντες τὴν δέξιαν του κατέστησαν τὰ σαλίδρια των σκηνὴν κωμῳδίας.

Βεβαίως, οἱ ἀναγκῶσται ἡμῶν, ἡκουουσαν περὶ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ κατασκευασθέντος παμμεγίστου ἀτμοκινήτου, ἐπικληθέντος δὲ Leviathan· διὰ νὰ λάβωσιν ὅμως ίδεσκαν τοῦ σχεδὸν μυθώδους μεγέθους του, ἀρκεῖ νὰ τοὺς εἰπωμεν διὰ τοὺς φίλους μας τις διακρινόμενος ἐπὶ τερατολογίᾳ, εἰπε σπουδάζων, ἐν τινι συναναστροφῇ Λοιπὸν, εἰναι τόσον μέγα, ἀγαπητοῖς μους ἔλεγεν, ὥστε οἱ θύρισκόμενοι εἰς τὴν πρόρρην του ἔχουσιν ἔσαρ, οἱ δὲ πρὸς τὴν πρύμνην χειμῶνα βαρύν.

Οἱ ίδιοι πάλιν μᾶς διηγείτο, τὸν ἀληθῶς περίεργον τρόπον, καθ' θν ἐγένετο γνωστὴ ἡ τύχη τοῦ θαλασσοπόρου Φραγγίλινου.

Ημέραν τινα, ἔλεγεν, ἀξιωματικός τις τοῦ Ναυαρχείου, ἀφοῦ ἐγένετο παγωτὸν εἰς τι τῶν ἐν Λονδίνῳ ζυγαροπωλείων, ἡκουούσης μετ' ὀλίγας στιγμάτων, πρὸς μεγάλην τοῦ ἐκπληκτινήν, φωνὴν ἐντὸς τῆς γαστέρος του, νὰ λέγῃ εὐκρινῶς, τὸ ποῦ καὶ πῶς ὁ τολμητίας Φραγγίλινος ἔχάθη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φωνὴ ἔλεγεν διὰ πολλῶν θυσιῶν ἡ Αγγλικὴ κυβέρνησις ἔζητε νὰ μάθῃ, ἐσημείωσε μετ' ἀκριβεῖας δοσα ἀντελήφθη (τὰ δόποια δὲν ἐθύμεστο νὰ μᾶς ἀναφέρῃ ὁ φίλος μας) καὶ ἔδραμε πάραυτα εἰς ἔνα τῶν ἔξοχωτέρων χημικῶν τῆς πατρίδος του καὶ ἔζητε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου, ἀφοῦ τῷ διηγήθη τὰ πάντα.

Ούτος δὲ, ἀφοῦ λεπτομερῶς τὸν ἔζετασε καὶ ἐσκέφθη βαθέως, ἔδωκε τὴν ἀξιοπερίεργον ταύτην ἔζηγησιν.

Οτι, ἐπειδὴ εἰς τοὺς παγετώδεις ἔκεινους τόπους τὸ φύχος εἶναι λίγον δριμὺν, φαίνεται, ὅτι διχι μόνον οἱ ἀνθρώποι, ἀλλά καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων παγώνεις ἐπομένως, (καὶ εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία) δι μακαρίτης Φραγγίλινος, ὀλίγας στιγμάτων πρὸ τοῦ θανάτου του, εἶπε τοὺς λόγους, τοὺς δόποιους ἡκούσατε ἀπὸ τὴν γαστέρα σας, οἵτινες παγένετες, ἐναπέμενον ἐντετυπωμένοι ἐκεῖ, ἔως οὗ ἀποκοπέντων τῶν πάγων ὡς συνήθισαν, συμβαίνει, συναπεκόπησαν καὶ οὗτοι, καὶ φερόμενοι εἰς τὴν διευμάτωδη ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐφθασαν μέχρις ἡμῶν, καὶ ἡλιεύθησαν, κατασκευασθέντες εἰς παγωτὰ, φυσικὸν ἦτο, ἅμα τὸ πάγος ἀνέλυσεν νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνή.

—

Σπουδαιολογοῦμεν, καὶ μὴ τὰς διλίγας ἡμῶν λέξεις ἐκλάβῃ ἡ γηραιὰ Ἀθηνᾶ, πρὸς ἣν ἀποτεινόμεθα, ὡς ἐργολαβικὰς διειθρύψεις, καθ' ὅτι γέροντος ἥδη καὶ τοῦ Ἀβδηρίτου παρῆλθεν ἡ ἡλικία, καθ' ἣν οἱ χαριεντισμοὶ πρέπουσιν.

Εἴδομεν ἐπανεἰλημένως τὴν νεανικὴν αὐτῆς καταφορὰν κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς Βαρβακείου οἰκοδομῆς ἐπιτροπῆς, καὶ εἴπομεν, ὅτι κακὸν σκοπὸν ἔθεσεν ἡ φίλη μας εἰς τὸν γηραιῶν παθῶν της τὰ βέλη, διότι τὰ συνιστῶντα τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν πρόσωπα εἶναι ἄξια σεβασμοῦ ἐπὶ γῆτικῇ καὶ νοερῷ ἴκανόττης, πρόσθες εἰς ταῦτα καὶ τὸν πόθον ὅπερ τῆς δυνατῆς οἰκονομίας πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τούτου, καὶ ἵδον τριάς σπανίων ἐν τῷ σημερινῷ αἰώνι ἀρετῶν, καθ' ὃν ὁ δόλος καὶ ἡ σπατάλη δὲν εἰσχωρεῖ.

Μὴ θέλοντες νὰ ἑκτανθῶμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου σήμερον, ἐλπίζομεν, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὸ σοφὸν κράνος τῆς γηραιᾶς Ἀθηνᾶς, θέλουν ἐξέρχεσθαί: σκέψεις συνεται καὶ οὐχὶ αἱ ἀπεγχθεὶς φωναὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ γλαυκός.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ.

Παρῆλθεν ἥδη καὶ ἡ τρίτη τριμηνία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμέραν, καὶ πολλοὶ οὐδὲ λεπτοῦ συνδρομὴν εὐηρεστήθησαν νὰ πληρώσωσιν.

"Οσοι λοιπὸν τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἐμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται ἐντὸς 15 ἡμερῶν νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὃν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

"Αλλως εἴμεθα ἡναγκασμένοι διὰ τῶν ἀνὰ χεῖρας μας ὑπογραφῶν των νὰ ζητήσωμεν τὸ δίκαιον μας, διαιρόπτοντες συνάμα καὶ τοῦ φύλλου τὴν ἀποστολήν.